

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VII — Nr. 29

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 8 februarie 1995

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		Decizia nr. 52 din 18 mai 1994	4-5
Decizia nr. 24 din 14 martie 1994	1-2	Decizia nr. 117 din 16 noiembrie 1994	5-6
Decizia nr. 109 din 9 noiembrie 1994	3	★	
★		Decizia nr. 58 din 18 mai 1994	6-7
		Decizia nr. 110 din 9 noiembrie 1994	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 24*)

din 14 martie 1994

Victor Dan Zlătescu — președinte
Ion Filipescu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Ioan Griga — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 — 229 din Codul penal, ridicată de inculpata Nicola Nina Bebi în cauza ce formează obiectul Dosarului nr. 3.102/1993 al Judecătoriei Tulcea.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 9 martie 1994, în prezența procurorului și a părții vătămate — Grupul școlar de industrie alimentară Tulcea —, în lipsa inculpatei Nicola Nina Bebi, legal citată, și consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea Constituțională, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 14 martie 1994.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului reține următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 211/P/1993 al Procuraturii Locale Tulcea, Nicola Nina Bebi a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art. 215 — 229 din Codul penal.

La termenul de judecată din 15 iunie 1993, inculpata a ridicat în fața Judecătoriei Tulcea, în Dosarul nr. 3102/1993, excepția de neconstituționalitate a prevederilor din Codul penal, care reglementează infracțiunile contra avutului obștesc, cu motivarea că diferențierea de regim sancționator între proprietatea publică și privată prevăzută de Codul penal nu mai este compatibilă cu prevederile Constituției, care apără în mod egal cele două forme de proprietate.

Judecătoria Tulcea, prin Încheierea din 15 iunie 1993, sesizează Curtea Constituțională cu soluționarea excepției ridicate, exprimând opinia că aceasta este întemeiată.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, au fost solicitate, potrivit Legii nr. 47/1992, puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul contestă competența Curții Constituționale, considerând că este o problemă de interpretare ce revine instanțelor judecătorești, iar pe fond susține că atât noțiunea de *obștesc*, folosită de art. 145 din Codul penal, cât și categoria juridică de *avut obștesc* au o sferă mai largă decât conceptul de *avut public* în care se identifică doar bunurile proprietății publice. De altfel, consideră că Decizia Curții Constituționale nr. 38 din 7 iulie 1993,

prin soluția formulată, pune capăt opiniilor în legătură cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Codului penal privind *avutul obștesc*.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile procurorului și ale părții vătămate, dispozițiile art. 215 — 229 din Codul penal, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 3 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate.

Problema supusă controlului de constituționalitate privește dispozițiile Codului penal referitoare la infracțiunile contra avutului public, dar, în cauză, inculpata a fost trimisă în judecată pentru infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 229 din Codul penal.

Potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate poate viza numai acele dispoziții legale de care depinde judecarea cauzei. Rezultă că, în cauză, excepția de neconstituționalitate putea viza numai dispozițiile art. 229 din Codul penal pentru care inculpata Nicola Nina Bebi a fost trimisă în judecată și numai cu privire la acesta Curtea Constituțională urmează a se pronunța.

Dispozițiile art. 229 din Codul penal referitoare la avutul obștesc, în contextul prevederilor constituționale despre proprietate, sunt abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, art. 229 din Codul penal urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice, astfel cum s-a stabilit prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993, obligatorie pentru completul de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, Plenul Curții Constituționale a avut în vedere considerentele ce urmează.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 150 alin. (1) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3 și art. 13 alin. (1) lit. A.c) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

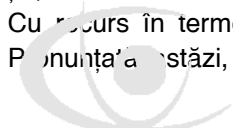
În numele legii

DECIDE:

Admite, în parte, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicola Nina Bebi în Dosarul nr. 3.102/1993 al Judecătoriei Tulcea și constată că dispozițiile art. 229 din Codul penal sunt parțial abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată astăzi, 14 martie 1994.

PREȘEDINTE,
dr. Victor Dan Zlătescu

Cât privește constituționalitatea prevederilor Codului penal referitoare la infracțiunile contra avutului obștesc, s-a constatat că noțiunea de *avut obștesc* nu se confundă cu noțiunea de *proprietate*, atât timp cât desemnează un interes general al societății și vizează proprietatea publică.

Art. 135 alin. (2) din Constituție consacră două forme de proprietate, și anume, publică și privată, iar proprietatea publică, potrivit alin. (3) din același articol, aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

Bunurile ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice și regimul juridic aplicabil acestora sunt stabilite la alin. (4) și (5) ale art. 135 din Constituție, ele putând fi date în administrarea regiilor autonome ori a instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate, potrivit condițiilor stabilite de lege.

Referitor la proprietatea privată, art. 41 alin. (2) din Constituție stipulează că aceasta este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, care poate fi statul, persoane fizice sau juridice, ca de pildă societățile comerciale și regiile autonome.

Prin urmare, în patrimoniul unei regii autonome se pot afla două categorii de bunuri: a) bunuri proprietate publică, în privința cărora regia are un drept de administrare, drept real, și b) bunuri proprietate privată, în privința cărora regia are un drept de proprietate. Se subînțelege că prevederile art. 5 și art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, conform cărora bunurile care aparțin regiilor autonome și societăților comerciale nu constituie proprietate de stat, și că proprietatea privată a regiei autonome sau a societății comerciale are ca obiect, față de dispozițiile Constituției, numai aceste din urmă bunuri.

În consecință, față de dispozițiile art. 41 și art. 135 din Constituție, termenul *avut obștesc* urmează a se aplica numai bunurilor ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Potrivit art. 26 alin. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, interpretarea dată de plen cu votul majorității judecătorilor este obligatorie pentru completul de judecată, motiv pentru care urmează a admite în parte excepția de neconstituționalitate.

În speță, calificarea tipului de proprietate al părții vătămate — Grupul școlar de industrie alimentară Tulcea —, respectiv calificarea bunurilor ca aparținând domeniului public sau privat al statului, este o problemă de aplicare a legii și deci de competența instanței de judecată.

Magistrat-asistent,

Grigoriu Valeriu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 109
din 9 noiembrie 1994

Vasile Gionea — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Miklós Fazakas — judecător
Ioan Muraru — judecător
Ioan Griga — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 24 din 14 martie 1994 prin care a fost admisă în parte excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 229 din Codul penal, ridicată de Nicola Nina Bebi în Dosarul nr. 3.102/1993 al Judecătoriei Tulcea.

La apelul nominal făcut de magistratul-asistent se constată că părțile sunt lipsă.

Procedura este completă.

Magistratul-asistent face referatul cauzei.

Dosarul fiind în stare de judecată, președintele completului pune în discuția părților problema tardivității recursului declarat de către Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 24 din 14 martie 1994.

Având cuvântul, procurorul pune concluzii de admitere a recursului pentru motivele arătate în cererea de recurs.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

În Dosarul nr. 3.102/1993 al Judecătoriei Tulcea, inculpata Nicola Nina Bebi a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 229 din Codul penal, cu motivarea că diferențierea de regim sancționator între proprietatea publică și cea privată, prevăzute de Codul penal, nu mai este compatibilă cu prevederile Constituției, care apără în mod egal cele două forme de proprietate.

Prin Decizia nr. 24 din 14 martie 1994, Curtea Constituțională a admis în parte excepția de neconstituționalitate ridicată de inculpata Nicola Nina Bebi și a constatat că dispozițiile art. 229 din Codul penal sunt parțial abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, acestea urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii Ministerul Public a declarat recurs, pentru următoarele motive:

— sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, în situația în care opinia instanței de judecată este în acord cu a părții care a invocat excepția, în

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 24 din 14 martie 1994, ca tardiv.

Definitivă.

PREȘEDINTELE CURTEI CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

CVISION
TECHNOLOGIES

sensul constatării că textul de lege atacat contravine Constituției, este superfluu și, drept urmare, soluția este de respingere a excepției ca vădit nefondată;

— nemotivarea deciziei și deci încălcarea dispozițiilor art. 13 și ale art. 16 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 261 din Codul de procedură civilă;

— pe fond, excepția invocată privește sume de bani sus-trase din patrimoniul unei instituții bugetare, deci au regimul juridic de bunuri publice și ca atare excepția trebuia respinsă ca neîntemeiată.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, cererea de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurentului — Ministerul Public —, dispozițiile legale atacate ca neconstituționale raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține:

Potrivit art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Decizia poate fi atacată de părți numai cu recurs, în termen de 10 zile de la comunicare“.

Termenul de 10 zile se determină conform art. 101 din Codul de procedură civilă, pe zile libere, neîntrând în calcul nici ziua când a început, nici ziua când s-a sfârșit termenul.

Din dovada de primire și procesul-verbal de predare a Deciziei Curții Constituționale nr. 24 din 14 martie 1994 către Ministerul Public rezultă că aceasta a fost comunicată la data de 14 mai 1994 și deci data de 25 mai 1994 era ziua împlinirii termenului de recurs. Cererea de recurs a fost înregistrată la Ministerul Public — Parchetul General de pe lângă Curtea Supremă de Justiție — Secția judiciară — cu nr. 8700/2010/P/1994 din 26 mai 1994 și depus la Curtea Constituțională la aceeași dată.

În consecință, față de dispozițiile din Codul de procedură civilă menționate, rezultă că la data de 26 mai 1994 dreptul de recurs al Ministerului Public s-a stins datorită expirării termenului de recurs și, ca atare, acesta urmează a fi respins ca tardiv.

Curtea Constituțională reține însă că prin Decizia sa nr. 56 din 18 mai 1994, rămasă definitivă și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 22 iunie 1994, s-a constatat că dispozițiile art. 229 din Codul penal sunt abrogate parțial conform art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri care fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 52*)

din 18 mai 1994

Victor Dan Zlătescu — președinte
 Mihai Constantinescu — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Ioan Griga — procuror
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 249 din Codul penal, invocată de inculpatul Meregiu Gavrilă în Dosarul nr. 854/1993 al Tribunalului Tulcea, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin încheierea din 3 august 1993 a acestui tribunal.

La apelul nominal, părțile lipsă.

Procedura legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele completului dă cuvântul procurorului, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca vădit nefondată, deoarece, în esență, consideră că speța ridică o problemă de încadrare juridică a faptei, iar nu de constituționalitate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

deliberând asupra excepției de neconstituționalitate invocate, reține următoarele:

La termenul de judecată din 3 august 1993 inculpatul Meregiu Gavrilă a ridicat, în Dosarul nr. 854/1993 al Tribunalului Tulcea, excepția de neconstituționalitate a art. 249 din Codul penal, susținând că prevederile acestui articol cer ca subiectul activ al infracțiunii să aibă calitatea de funcționar, iar el îndeplinește funcția de șofer.

Exprimându-și opinia, Tribunalul Tulcea consideră că art. 249 din Codul penal este neconstituțional și, în consecință, abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție. Consideră, de asemenea, că, în speță, inculpatul a pus în discuție incidența prevederilor art. 249 din Codul penal cu fapta pentru care a fost trimis în judecată, aspect ce intră în competența de soluționare a instanței judecătorești.

Curtea Constituțională, potrivit prevederilor art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 a solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere primit de la Guvern se contestă competența Curții Constituționale în soluționarea excepției invocate, considerând că aceasta nu este o problemă de ordin constituțional, ci o chestiune de interpretare juridică, de competența instanțelor judecătorești. Pe fond se susține că, atât noțiunea de *obștesc*, folosită în art. 145 din Codul penal, cât și categoria juridică de *avut obștesc*, nu sunt contrare Constituției, aceasta din urmă având o sferă mai largă decât conceptul de *avut public* în care se identifică doar bunurile proprietății publice. De altfel, practic, problemele legate de excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor penale referitoare la *avutul obștesc* au fost rezolvate prin Decizia Curții Constituționale nr. 38/1993.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctul lor de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 3 și art. 26 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională constată că este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate invocate. Faptul că Tribunalul Tulcea, în opinia exprimată, a considerat că prevederile art. 249 din Codul penal sunt neconstituționale și, în consecință, abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, nu este

de natură să atragă necompetența Curții, de vreme ce instanța de judecată nu a statuat aceasta prin dispozitivul Încheierii din 3 august 1993, ci a sesizat Curtea Constituțională. În consecință, sub acest aspect, Tribunalul Tulcea s-a desesizat de soluționarea excepției, aceasta revenind Curții Constituționale.

Cât privește problema de fond, neconstituționalitatea prevederilor art. 249 din Codul penal, ipoteza avută în vedere la invocarea excepției este cea referitoare la paguba cauzată avutului obștesc.

Analizând constituționalitatea prevederilor din Codul penal referitoare la infracțiunile contra avutului obștesc, se constată că noțiunea de avut obștesc nu se confundă cu noțiunea de proprietate, atât timp cât desemnează un interes general al societății și vizează proprietatea publică.

Actualele dispoziții constituționale — art. 135 alin. (2) din Constituție — consacră două forme de proprietate publică și privată, iar alin. (3) al aceluiași articol stabilește că proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

Alin. (4) și (5) ale art. 135 din Constituție desemnează bunurile ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice și regimul juridic aplicabil acestora.

Referitor la proprietatea privată, Constituția prevede în art. 41 alin. (2) că aceasta este ocrotită în mod egal, indiferent de titular. Subiectele acestui drept de proprietate sunt atât statul, cât și cetățenii, precum și regiile autonome.

Bunurile regiilor autonome și ale societăților comerciale nu constituie proprietate de stat, ci proprietate privată, deoarece, potrivit art. 5 și art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, titularul dreptului de proprietate este regia autonomă sau societatea comercială. Statul este un simplu acționar care deține o cotă-parte din capitalul social ce nu se confundă cu patrimoniul persoanei juridice, cu atât mai mult cu cât, potrivit Legii privatizării societăților comerciale nr. 58/1991, în următorii ani va avea loc un proces de înstrăinare a acțiunilor deținute de stat.

Față de dispozițiile art. 41 și art. 135 din Constituție, termenul de *avut obștesc* urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție. Constatarea abrogării parțiale a acestor dispoziții este consecința constituțională prevăzută de art. 150 alin. (1) din legea fundamentală, în cazul contrarietății unei legi preconstituționale cu prevederile Constituției.

În cazul legilor anterioare Constituției, neconstituționalitatea are un caracter specific, întrucât are o cauză posterioară legii, ce constă în contradicția sa cu textul noii Constituții, ceea ce conduce la abrogarea legii anterioare, potrivit art. 150 alin. (1) din legea fundamentală.

În sensul celor arătate este și Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, prin care s-a constatat că dispozițiile din Codul penal, referitoare la infracțiunile contra avutului obștesc, sunt abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

În cazul în care, ca în speță, este contestată atât calitatea de funcționar a inculpatului, cât și tipul de proprietate — publică sau privată — a societății păgubite, competența de soluționare a litigiului revine, exclusiv, instanței de judecată, respectiv Tribunalului Tulcea, care trebuie să facă o corectă aplicare a legii.

Dacă Curtea Constituțională ar soluționa problema de fond, ar însemna să se substituie instanței judecătorești în

rezolvarea litigiului, ceea ce este contrar prevederilor art. 144 din Constituție.

Ca urmare, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mergiu Gavrila va fi admisă, constatându-se că dispozițiile

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin.(1) lit. A. c), art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Mergiu Gavrila în Dosarul nr. 854/1993 al Tribunalului Tulcea și constată că dispozițiile art. 249 din Codul penal sunt parțial abrogate, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, acestea urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată în ședința publică din 18 mai 1994.

PREȘEDINTE,

dr. Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 117

din 16 noiembrie 1994

Vasile Gionea — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Miklós Fazakas — judecător
Ion Filipescu — judecător
Ioan Muraru — judecător
Ioan Griga — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 52 din 18 mai 1994, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 249 din Codul penal, ridicată de Mergiu Gavrila în Dosarul nr. 854/1993 al Tribunalului Tulcea.

La apelul nominal făcut de magistratul-asistent se constată că părțile sunt lipsă.

Procedura este completă.

Magistratul-asistent face referatul cauzei.

Dosarul fiind în stare de judecată, președintele completului dă cuvântul procurorului care pune concluzii de admitere a recursului și de casare a Deciziei Curții Constituționale nr. 52 din 18 mai 1994, pentru motivele arătate în cererea de recurs.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

În Dosarul nr. 854/1993 al Tribunalului Tulcea, inculpatul Mergiu Gavrila a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 249 din Codul penal, cu motivarea că aceste dispoziții contravin prevederilor art. 135 alin. (4) din Constituție și deci sunt abrogate prin dispozițiile art. 150 alin. (1) din legea fundamentală, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin încheierea din 3 august 1993.

Prin Decizia nr. 52 din 18 mai 1994, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de inculpatul Mergiu Gavrila și a constatat că dispozițiile art. 249 din Codul penal sunt parțial abrogate, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, acestea urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii Ministerul Public a declarat recurs în termen legal, pentru următoarele trei motive:

— Curtea Constituțională, constatând abrogarea, și-a depășit competența materială, încălcând astfel principiul con-

art. 249 din Codul penal sunt parțial abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, el urmând a fi aplicat numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, care formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

— soluția admiterii excepției de neconstituționalitate, întemeiată pe caracterul obligatoriu al Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, închide calea sesizării Curții cu orice altă excepție, chiar și atunci când aceasta ar privi un bun public nominalizat expres în art. 135 alin. (4) din Constituție;

— nemotivarea deciziei și deci încălcarea dispozițiilor art. 13 și art. 16 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 261 din Codul de procedură civilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, cererea de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurentului — Ministerul Public —, dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține:

Primul motiv de recurs, privind lipsa competenței materiale a Curții Constituționale de a constata abrogarea unor prevederi legale, urmează a fi respins ca nefondat. Potrivit practicii sale constante, Curtea, cât timp instanța de judecată nu a reținut că un text legal este abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției, este obligată să se pronunțe în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unui text pe care instanța înțelege să îl aplice.

Abrogarea, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, este rezultatul contrarietății legii anterioare cu prevederile Constituției, astfel încât ea constituie nu numai o consecință a aplicării legii în timp, ci și o problemă de constituționalitate, ca urmare a supremației legii fundamentale în cadrul sistemului juridic.

Cel de-al doilea motiv de recurs, potrivit căruia soluția admiterii excepției de neconstituționalitate întemeiată pe caracterul obligatoriu al Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993 închide calea sesizării Curții cu orice excepție, chiar și atunci când aceasta privește un bun public dintre cele nominalizate în art. 135 alin. (4) din Constituție, urmează, de asemenea, a fi respins ca nefondat.

Potrivit art. 29 din regulamentul său de organizare și funcționare, Curtea Constituțională stabilește numai scopul problemelor de drept. Constatând în drept că art. 249 din Codul penal este abrogat parțial și că urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, Curtea Constituțională nu poate să pronunțe

publice, rămâne ca fiecare instanță de judecată să stabilească dacă este vorba sau nu de astfel de bunuri și să decidă dacă textele referitoare la infracțiunile privind avutul obștesc sunt sau nu aplicabile.

Și cel ce-al treilea motiv de recurs, privitor la nemotivarea deciziei și deci încălcarea prevederilor art. 13 și art. 16 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 261 din Codul de procedură civilă privind conținutul deciziei, urmează a fi respins ca nefondat. Din moment ce decizia Plenului Curții Constituționale, pronunțată în temeiul art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, este obligatorie pentru completele de judecată, acestea nu se pot îndepărta de la motivarea ei și deci invocarea acesteia semnifică motivarea deciziei pronunțate într-o excepție concretă. Cu toate acestea, existența deciziei Plenului Curții

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 52 din 18 mai 1994, pronunțată în Dosarul nr. 75C/1993.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 noiembrie 1994.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 58*)

din 18 mai 1994

Victor Dan Zlătescu — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Ioan Griga — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, ridicată de inculpații Murgoci Cristache, Căldăraru Ion și Cercel Tudorel în Dosarul nr. 2900/1993 al Judecătoriei Tulcea, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin Încheierea din 7 septembrie 1993.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 10 mai 1994, în prezența procurorului și lipsa părților, legal citate, și au fost consemnate în încheierea din aceea dată, când Curtea Constituțională, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 18 mai 1994.

Procurorul pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a art. 224 din Codul penal, deoarece, prin încheierea de sesizare a Curții, instanța de judecată exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, a fost de acord cu punctul de vedere al părții — noțiunea de avut public nu se confundă cu cea de avut obștesc și nu este legal să se aplice un regim sancționator diferențiat — și, în consecință, trebuia să schimbe încadrarea juridică a faptei și să soluționeze cauza.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

prin rechizitoriul nr. 328P/1993 al Procuraturii Tulcea, inculpații Murgoci Cristache, Căldăraru Ion și Cercel Tudorel au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 224 din Codul penal, cauza formând obiectul Dosarului nr. 2900/1993 al Judecătoriei Tulcea.

Constituționale nu are drept consecință inutilitatea judecării excepțiilor, în cadrul cărora s-ar putea ridica noi probleme și noi interpretări în măsură să determine eventual schimbarea practicii Curții Constituționale.

De altfel, prin Decizia Curții Constituționale nr. 18 din 14 martie 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 95 din 21 octombrie 1994, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 343 din 12 decembrie 1994, Curtea Constituțională a constatat că prevederile art. 249 din Codul penal sunt parțial abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

La termenul de judecată din 7 septembrie 1993, inculpații au ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, cu motivarea că noțiunea de *avut obștesc* din Codul penal nu s-a transformat în avut public, Constituția definind noțiunea de avut public, în care nu se regăsește și obiectul infracțiunii din prezenta speță.

Judecătoria Tulcea, prin Încheierea din 7 septembrie 1993, pronunțată în Dosarul nr. 2900/1993, sesizează Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate și, exprimându-și opinia, consideră că noțiunea de avut public nu se confundă cu noțiunea de avut obștesc și nu este legal să se aplice un regim sancționator diferențiat, atât timp cât legiuitorul nu a făcut acest lucru în mod expres.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate au fost solicitate, potrivit art. 24 din Legea nr. 47/1992, puncte de vedere Guvernului, Camerei Deputaților și Senatului.

În punctul său de vedere, Guvernul contestă competența Curții Constituționale, considerând că este o problemă de interpretare ce revine instanțelor judecătorești, iar pe fond, susține că, atât noțiunea *obștesc* folosită de art. 145 din Codul penal, cât și categoria juridică de *avut obștesc* au o sferă mai largă decât conceptul de *avut public* în care se identifică doar bunurile proprietății publice.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examânând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Curții, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 224 din Codul penal, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 3 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională constată că este competentă să se pronunțe asupra excepției invocate.

Faptul că Judecătoria Tulcea, în opinia exprimată, a apreciat că este nelegal să se confunde noțiunea de avut public cu cea de avut obștesc și, inadecvat, să se considere că societățile comerciale cu capital de stat, în speță Societatea Comercială „Romcereal” — S.A. Tulcea, fac parte din domeniul public, nu este de natură să atragă necompetența Curții Constituționale, de vreme ce instanța de judecată a sesizat Curtea, singura care poate asigura, prin deciziile sale obligatorii, o jurisprudență unitară în materia controlului de constituționalitate a legilor.

Problema supusă controlului de constituționalitate privește dispozițiile Codului penal referitoare la avutul obștesc, în contextul prevederilor constituționale despre proprietate, asupra cărora Plenul Curții Constituționale s-a pronunțat prin Decizia nr. 1 din 7 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993, obligatorie pentru completele de judecată. Prin decizia menționată s-a constatat că dispozițiile Codului penal referitoare la infracțiunile contra avutului obștesc, deci și cea prevăzută de art. 224 din Codul penal — furtul în paguba avutului obștesc — sunt abrogate parțial, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, urmând a se aplica în continuare numai

pentru bunurile proprietate publică prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție.

Tinând seama de Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, rezultă că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul penal ar urma să fie admisă, dar, prin rămânerea definitivă a Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, ca urmare a respingerii recursului declarat în cauza respectivă de Ministerul Public, prin Decizia nr. 63 din 4 noiembrie 1993, art. 224 din Codul penal a fost în mod definitiv și obligatoriu parțial abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice. Rezultă că, în prezent, orice altă excepție de neconstituționalitate a art. 224 din Codul penal, deci și cea invocată de inculpații Murgoci Cristache, Căldăraru Ion și Cercel Tudorel în Dosarul nr. 2900/1993 al Judecătoria Tulcea, este lipsită de obiect, deoarece prevederile art. 224 din Codul penal sunt abrogate parțial, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, astfel cum s-a constatat prin Decizia Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, rămasă definitivă.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și art. 150 alin. (1) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, rămasă definitivă prin Decizia nr. 63 din 4 noiembrie 1993, este abrogat parțial, conform art. 150 alin. (1) din Constituție, și, în consecință, acesta urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice și, prin urmare,

Respinge ca lipsită de obiect excepția de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 224 din Codul penal, ridicată de Murgoci Cristache, Căldăraru Ion și Cercel Tudorel în Dosarul nr. 2900/1993 al Judecătoria Tulcea.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 18 mai 1994.

PREȘEDINTE,

dr. Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 110

din 9 noiembrie 1994

Vasile Gionea — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Miklós Fazakas — judecător
Antonie Iorgovan — judecător
Ioan Muraru — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 58 din 18 mai 1994 prin care a fost respinsă ca lipsită de obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, ridicată de Murgoci Cristache, Căldăraru Ion și Cercel Tudorel în Dosarul nr. 2900/1993 al Judecătoria Tulcea.

La apelul nominal, părțile lipsă.

Procedura legal îndeplinită.

Magistratul-asistent face referatul cauzei.

Dosarul fiind în stare de judecată, președintele completului dă cuvântul procurorului care pune concluzii de admitere a recursului și de respingere a excepției de neconstituționalitate ca vădit nefondată, pentru motivele arătate în cererea de recurs.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

În Dosarul nr. 2900/1993 al Judecătoria Tulcea inculpații Murgoci Cristache, Căldăraru Ion și Cercel Tudorel au ridicat excepția de neconstituționalitate a art. 224

din Codul penal, cu motivarea că noțiunea de avut obștesc din Codul penal nu s-a transformat în avut public, Constituția definind noțiunea de avut public în care nu se regăsește și obiectul infracțiunii din prezenta speță, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin încheierea din 7 septembrie 1993.

Prin Decizia nr. 58 din 18 mai 1994, Curtea Constituțională a respins ca lipsită de obiect excepția de neconstituționalitate și a constatat că, potrivit Deciziei nr. 33 din 26 mai 1993, definitivă, art. 224 din Codul penal este abrogat parțial, conform art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acesta urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii, Ministerul Public a declarat în termen legal recurs pentru următoarele motive:

— Curtea Constituțională, constatând abrogarea, și-a depășit competența materială, încălcând astfel principiul constituțional al separației puterilor în stat;

— excepția de neconstituționalitate a fost respinsă ca vădit nefondată, deoarece Judecătoria Tulcea, exprimându-și opinia, a fost de acord cu punctele de vedere ale inculpaților, considerând că dispozițiile art. 224 din Codul penal contravin Constituției;

— soluția admiterii excepției de neconstituționalitate, întemeiată pe caracterul obligatoriu al Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, încheie calea sesizării Curții Constituționale cu privire la orice altă excepție de neconstituționalitate.

aceasta ar privi un bun public nominalizat expres în art. 135 alin. (4) din Constituție;

– nemotivarea deciziei și deci încălcarea dispozițiilor art. 13 și art. 16 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 261 din Codul de procedură civilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, cererea de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurentului — Ministerul Public —, dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține:

Primul motiv de recurs, privind lipsa competenței materiale a Curții Constituționale de a constata abrogarea unor prevederi legale, urmează a fi respins ca nefondat.

Potrivit practicii sale constante, Curtea, cât timp instanța de judecată nu a reținut că un text legal este abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției, este obligată să se pronunțe în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unei prevederi pe care instanța întelege să îl aplice.

Abrogarea, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, este rezultatul contrarietății legii anterioare cu prevederile Constituției, astfel încât ea constituie nu numai o consecință a aplicării legii în timp, ci și o problemă de constituționalitate, ca urmare a supremației legii fundamentale în cadrul sistemului juridic.

Nici cel de-al doilea motiv de recurs, potrivit căruia excepția de neconstituționalitate trebuia respinsă ca vădit nefondată, deoarece opinia exprimată de instanță a fost în acord cu punctul de vedere al inculpaților, nu poate fi reținut, motivul invocat fiind contrar literei și spiritului Legii nr. 47/1992.

Pe de o parte, faptul că în materia avutului obștesc, opinia instanței, în speță Judecătoria Tulcea, a fost în acord cu punctul de vedere al inculpaților, nu este de natură să atragă necompetența Curții, de vreme ce instanța de judecată nu a statuat aceasta prin dispozitivul încheierii din 7 septembrie 1993 și a sesizat Curtea Constituțională.

În consecință, sub acest aspect, Judecătoria Tulcea s-a desesizat de soluționarea excepției de neconstituționalitate și, singura în drept să se pronunțe este Curtea Constituțională care, prin deciziile sale obligatorii, asigură o

practică unitară în domeniul controlului constituționalității legii.

Pe de altă parte, critica referitoare la necesitatea respingerii excepției de neconstituționalitate ca „vădit nefondată” nu este întemeiată, deoarece, potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, soluția respingerii fără citarea părților pe acest temei este condiționată de unanimitatea opiniei membrilor completului de judecată în aprecierea excepției. Această regulă, care impune două aspecte — unul de fond, în sensul că excepția este neîntemeiată în mod vădit, și unul de procedură — se aplică numai dacă acestea coincid, în caz negativ, prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 nefiind operante.

Cel de-al treilea motiv de recurs, referitor la soluția respingerii excepției de neconstituționalitate întemeiată pe caracterul obligatoriu al Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, definitivă, care închide astfel calea sesizării Curții cu orice altă excepție, chiar și atunci când aceasta privește un bun public dintre cele nominalizate în art. 135 alin. (4) din Constituție, urmează, de asemenea, a fi respins ca nefondat.

Potrivit art. 29 din regulamentul său de organizare și funcționare, Curtea Constituțională statuează numai asupra problemelor de drept. Constatând în drept că art. 224 din Codul penal este abrogat parțial și că urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice, rămâne ca fiecare instanță de judecată să stabilească dacă este vorba sau nu de astfel de bunuri și să decidă dacă textele referitoare la infracțiunile privind avutul obștesc sunt sau nu aplicabile.

Și cel de-al patrulea motiv de recurs, privitor la nemotivarea deciziei și deci încălcarea prevederilor art. 13 și art. 16 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 261 din Codul de procedură civilă privind conținutul deciziei, urmează a fi respins ca nefondat. Din moment ce decizia Plenului Curții Constituționale, pronunțată în temeiul art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții, este obligatorie pentru completele de judecată, acestea nu se pot îndepărta de la motivarea ei și deci invocarea acesteia semnifică motivarea deciziei pronunțate într-o excepție concretă. Cu toate acestea, existența deciziei Plenului Curții Constituționale nu are drept consecință inutilitatea judecării excepțiilor în cadrul cărora s-ar putea ridica noi probleme și noi interpretări în măsură să determine, eventual, schimbarea practicii Curții Constituționale.

Pentru motivele arătate, recursul declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 58 din 18 mai 1994 urmează a fi respins.

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 58 din 18 mai 1994, pronunțată în Dosarul nr. 82C/1993.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 noiembrie 1994.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, Calea 13 Septembrie — Partea I, Camera Deputaților, sectorul 5,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții de publicitate, Căminul 1001, Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, Str. Jiului nr. 163, sectorul 1, telefon 668.55.58.